

Oli meillä Otto-poika.
Tuli lintuna lehosta.

Tammikuuta tuprutteli.

Otto-poika, linnunlapsi
lensi, leuto, tuulitukka.
Silkkiniityllä siteli
pikkuruisen poikalapsen
Luojan koura, kaikkivoipa,
Lensi leuto, kukkasynty,
päivä n mailta autuailta.
Silmät orvokinsiniset!

Pikku Otto. Enkelimme.

Käväisi ja oitis lähti,
lähti niillä lentimillä
korpimaita kolkkimasta,
erämaihin eksymästä,
säästyivät tappotanterilta,
tukkasotkan soitimilta.

Muuttolintu, pääsky pieni,
siipisiuko, niin sininen.
Siellä viihtyy silkkisiipi,
Taaton taivaisen tuvassa,
ylimmäisen orren alla
unilintujen luvussa.

Vaikk' olis elo ihana...

Edellisen runon kirjailija T. T. on kirjoittanut v. 2002 muistellessaan pikkuveljeänsä Ottoa, joka kuoli vain muutaman tunnin ikäisenä v. 1927. Otto on haudattu Mouhijärven kirkon viereen.